

அறுவதைதாசன் அவனிற்கு மிகவும் விருப்பமான ராஜா-ஜானகியின் காலையும் நீ யே, மாலையும் நீ யே பாட்டைப் போட்டு விட்டு இசைக்கு ஏற்றபடி தலையை ஆட்டிக்கொண்டு சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் நீர் வளையங்கள் கவிதைத் தொகுப்பை எடுத்து ஒரு பிரியாவிடை என்ற கவிதையை வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

மாணிக்கங்களை இழந்து போகிறேன்

வளந்திகளை விட்டுச் செல்கிறேன்

அது என வரையில் தான்

உங்களிற்கு நான்,

சனக்கும் பலில் ஒரு நொடிக் குள்

உங்களைக் கடந்து போய் விட்ட

ஒரு கால் அல்லது ஒரு கை,

ஒரு பிடரி அல்லது மூதுக்கு,

முகமற்ற ஒரு நிழல்

ஆகா, என்ன ஒரு கவிதை என்று கவிதையின் பத்தில் மழை கியபடியே யாழினியை

மாதவி கலவாணி ஓவ்வொரு வருசமும் தவறாமல் பாடப்படும். தனே தமிழ் சொல்லெடுத்து ஓவ்வொரு வரியாகப் பாடும் போது உயிரையே வீணையாகி மீட்டுவார்கள். வாணி, சரஸ்வதி, மாதவி, பாரதி, வாகதீஸ்வரி, மாலினி என்று வரிசையாக பெயர்கள் வரும் போது பாடப்பவளில் ஒருத்தியின் பெயரும் அதில் வரும். தன் பெயரை தான் பாடும் போது சின்னவொரு நாணத்தோடும் மின்னலாய் சிரிப்பொன்று மின்னி மறையும். உள்ளக்கோவிலில் அது போய் உறைந்து நிற்கும். பனங்கட்டிற் குள்ளே மறைந்த பால்நிலவா போல சனக்கட்டத்திற்குள்ளே இரண்டுகள்ளமனசு கணப்பொழுதில் சந்தித்து காதலாகி, கசிந்துருகி மறைந்து போகும். அடிவயிற்றில் பட்டாம்பூச்சிகள் பட்டவென்று சிறகடித்து பறக்கும்.

ஆவணியில் கந்தசுவாமி கோயிலில் கொடியிறும். வலேகைக்காக வளையார், வறோதசேம் போனவர்கள் எல்லாம் வளையார் பார்த்து கரையிறும் கப்பலைப் போல நாள் பார்த்து ஊர் வந்து சேர்வார்கள். சந்தனமும், சவ்வாதும் காற்றிங்கும் கரையிறும் வீசும். இரவாத்திருவிழாக்கள் விடிய விடிய நடக்கும். அரைக்காற்சட்டை போட்டுத் திரிந்த பொடியன்கள் நாலுமூழ்ம் வட்டி கட்டிக் கொண்டு இல்லாத மார்பை நிமிர்த்துக் கொண்டு திரிவார்கள். மல்லிகை, மல்லை, கனகாம்பரம்ச் சட்டிய கந்தல் காற்றிலே கலந்து ஆடபெண்கள் பாவாடை தாவணியில் பாதிமதி போல பவனி வருவார்கள். பன்னீர் தளித்தது போல மூங்களில் புன்னகை வாசம் வீசும். சுவாமி உள்வீதிசுற்றி முடித்து வளையார் வரும் போது வடக்கு வீதியில் வதைத்து நாதஸ்வரமும், தவிலும் பின்னிப் பிணைந்து காற்றுவளையார் வரும் காணமுனை பொழியும். பின்னிரவின் மெல்லிய குளிரில் வடக்கு வீதியின் கும்பமணலில் கால்கள் புதையப் புதைய ஊரே கண்மீட்டி காது கொடுத்து கட்டைக் கொண்டு இருக்கும். பரோக்கு இரண்டு ராகத்தை வாசித்து விட்டு பாட்டுக்களை வாசிக்கும் போது நாதஸ்வரம் சந்தமிழில் கொஞ்சும். மத்ததைத் தர்புத்தித் திருநகை, துள்ளு மதவடிகை கணையாலே என்று திரும்புகழ் பாடிவிட்டு பட்டபாடல்கள் வாசிக்கத் தொடங்கும் போது மெல்ல வரும் சோலகைக்குயிலின் தமிழோசை.

அந்த மாதிரி மயம்மறந்து இருக்கும் நேரங்களில் தான் அய்யரோ, ஊர்பெரிசுகளோ எதாவது ஒரு வலேசை சொல்லுவார்கள். இவனுகளிற்கு இதே பிழைப்பாகி போய் விட்டது என்று மனதிற்குள் திட்டினாலும் மறுக்க முடியாது. அடுத்த நாள் அப்பன்மார்களிடம் அரச்சனகை கட்டை வணைப்பி வரும். அன்றைக்கு காணமீர்த்தி - பஞ்சமீர்த்தி. கை, விரல், தொண்டை, கழுத்து என்று உடல் முழுவதும் ஆட, ஆட அவர்கள் வாசிக்க, ஆடாமல் அசையாமல் ஊரே இசையில் மீழ்கிப் போனது. பஞ்சாலாத்திதீபத்தை ஆறுமுகசுவாமி வாசலில் விட்டு விட்டு வந்து விட்டனே எடுத்துக் கொண்டு வா என்று அய்யர் சொன்ன போது, காதைப் பொத்தி கொடுக்க வணைடும் போலே கோபம் பொங்கியது. ஓட்டமாக உள்ளே போன போது ஆறுமுகசுவாமி வாசலில் அவள். பள்ளியிலே பக்கம் இருந்து படித்து விட்டு பாதியிலே வறோ ஊர் போனவள். வளையின் ஓடங்கிய இடை போல வடிவாக இடப்பை வளைத்துக் கொண்டு நின்றாள். தனே காய் எண்ணெயில் எரியும் தீபங்களின் பொன்னொளியில் அவளின் முகமும் சூடர் விட்டது. தாமரை, அல்லி, மல்லிகை, மல்லை, சுவைவரத்தை, அலரி, நந்தியாவட்டை என்று பதிகட்டும் முழுக்க பரவியிருந்த பக்கங்களில் ஒன்றை தனியே எடுத்துத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு நின்றாள். அடையாளம் கண்டு கொண்டது அகன்று விரிந்து புன்னகை

---

4 / 4